

Arrest

nr. 193 241 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van vijf beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2013 dienen verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Bij arrest nr. 171 682 van 12 juli 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4. Op 24 april 2017 verklaarde de verwerende partij de voormelde vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [R.R.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 20.04.2017)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...).”

1.5. Op 24 april 2017 treft de verwerende partij ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“ (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in zijn/haar asielprocedure op 06.03.2011 het Schengengrondgebied te hebben betreden. Dit blijkt eveneens uit zijn/haar paspoort. Op 14.10.2011/ 20.07.2011 werd zijn/haar asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatslozen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.09.2013, betekend op 20.09.2013. ”

1.6. Op 24 april 2017 treft de verwerende partij ten aanzien van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij eveneens drie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Zij vormen de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“ (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen onder meer als volgt:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

2.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst.

(...)

Aangezien bovendien niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door [R.] in te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van medische zorgen door gespecialiseerde artsen (kinderartsen, kinderpsychiater en -psycholoog), kan niet worden gesteld dat verzoekers in de mogelijkheid zijn om voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp in te staan. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan niet beweerd worden dat verzoekers in staat zouden zijn op afdoende wijze te kunnen tussenkomen in de kosten, zeker wanneer duidelijk is dat [R.] gespecialiseerd onderwijs nodig heeft (zoals de ambtenaar-geneesheer terecht aannam is er sprake van type 3 ernstige gedrags- en emotionele problemen (zie stuk 8) en er sprake is van een zeer zwakke begaafdheid (Son IQ: 70) (stuk 9)). Het wordt niet duidelijk gemaakt wat de kostprijs van een dergelijk onderwijs is. Nochtans kan zulks een aanzienlijke invloed hebben op het gezinsbudget en de mogelijkheid om de medische kosten te betalen.

Dat het IOM terugkerende Serviërs assisteert bij hun reïntegratie, is dienaangaande weinig relevant, aangezien geenszins is aangetoond dat verzoekers op het IOM beroep kunnen doen om toegang te krijgen tot medische zorgen zelf.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats. Dat het middel derhalve ernstig is.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

2.4. De bestreden beslissing verklaart de op grond van een aandoening van R.R. ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond en verwijst hierbij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 20 april 2017. Dit advies van de arts-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt en dat ervan deel uitmaakt, luidt als volgt:

“ (...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mr. [R.R.] in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.10.2013.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

» SMG d.d. 03/10/2013 van Dr. H.Bakkers, huisarts

SMG d.d. 11/04/2017 van Dr.W.V., Huisarts

Psychiatrisch verslag d.d. ???/??? (waarschijnlijk 2012 of 2013) van Dr. M.H., jeugdpsychiater

Psychologisch verslag d.d. 12/04/2017 van S.M., psychologe

Uit de voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een obese 14-jarige jongen met beperkte intellectuele mogelijkheden, stoornissen in de fijne en grove motoriek, paniekaanvallen en gedragsstoornissen.

Bespreking

Naargelang de geattesteerde langdurige intensieve psychiatrische/psychologische opvolging die volgens beide SMG's nodig zou zijn, wordt er een mager gestoffeerd medisch dossier voorgelegd, zelfs na vraag voor actualisatie van het dossier op 23/03/2017.

Beide SMG's attesteren een ernstig PTSS (posttraumatisch stresssyndroom) wat door de psychiater niet bevestigd, noch ontkend wordt.

In het voorgelegde medische dossier wordt er echter niet verder ingegaan op de mogelijke differentiële diagnoses van atypische psychose of een autismespectrumstoornis die door de psychiater ook nog werd vermeldt (sic).

De "gewapende gijzeling" die het gezin mogelijks in 2009 zou meegemaakt hebben en die als trigger geduid wordt voor het mogelijke ontstaan van de PTSS van [R.] werd niet bewezen door geobjectiverde feiten, noch gestaafd door gevalideerde vragenlijsten. Ik zeg "mogelijks", want de psychiater of gelijk welke arts die verwijst naar gebeurtenissen in het verleden was uiteraard geen rechtstreekse getuige van deze gebeurtenissen, en kan dan ook niet anders dan de bewoordingen van, in dit geval, de familieleden van [R.] optekenen, zonder dat de beweerdde gebeurtenissen zich ook in werkelijkheid zouden afgespeeld hebben. Aangezien de diagnose van PTSS dus niet berust op geobjectiverde feiten noch gestaafd wordt door gevalideerde vragenlijsten, kan men in het voorliggende geval niet spreken van een bewezen geval van PTSS (Diagnostische criteria voor PTSS volgens DSM-5: <https://www.amc.nl/web/AMC-website/PTSS/Wat-ziin-de-svmptomen/DSM5-Criteria.htm>)

Het verslag van het neurologische onderzoek dat werd uitgevoerd door Dr. Jadoul in 2012 en verslagen van de medische beeldvorming werden niet toegevoegd aan het voorgelegde medische dossier. De resultaten worden summier hernomen in het psychiatrische verslag van Dr. Hermans (2012/2013?). De CT-scan van de hersenen zou normaal zijn, het EEG zou licht afwijkend zijn voor de leeftijd en Dr. Jadoul zou een zekere motorische onrijpheid vastgesteld hebben.

De psychiater start dan een atypisch antipsychoticum op (neurolepticum), risperidon (Risperdal).

Uit het voorgelegde medische dossier is niet duidelijk of de bijkomende medicatie, een middel voor ADHD en narcolepsie. nl. methylfenidaat (Rilatine) al dan niet opgestart werd. Het wordt weliswaar op de beide SMG's vermeld, maar zonder vermelding van de dosis, terwijl voor Risperdal telkens de dagdosis van 2x 2mg/dag vermeld wordt, een dosis die al bijna 4 jaar ongewijzigd is.

Het methylfenidaat weerhoud ik dus niet als actuele medicatie.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen. ... Een grote nood aan mantelzorg wordt gestaafd door een GAF-score (...) (voordien 10). Op het SMG d.d. 11/04/2017 wordt vermeld dat Redzep Bijzonder Lager Onderwijs (BLO) volgt, maar niet van welk type (type 3 ernstige gedrags- en emotionele problemen: ...). Hieruit zou men kunnen afleiden dat de GAF-score van Redzep sinds 2013 nog gestegen zou zijn, zodat hij in staat is om aangepast onderwijs te volgen. Aangepast onderwijs valt echter niet onder medische zorgen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst , .

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- 1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:
Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8134
Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7046*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat er in Servië kinderartsen, kinderpsychologen en psychiaters beschikbaar zijn (zelfs psychiatrische behandeling voor PTSS). Risperidone en andere antipsychotica zijn in Servië ook beschikbaar.

*Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst
Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in*

België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De ouders van betrokkene leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp voor hun zoon.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Niets verhindert betrokkene en zijn familie derhalve om terug te keren. Het staat de familie van betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan niet afgeleid worden dat [R.] op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen in Servië, het herkomstland, beschikbaar en toegankelijk zijn. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Servië."

2.5. Een punt van kritiek van verzoekers is dat de verwerende partij geen duidelijkheid verschaft over de gemiddelde kostprijs van de door R.R. te nemen medicatie alsook nalaat mee te delen wat de exacte kostprijs is van de medische zorgen door gespecialiseerde artsen. Verzoekers zijn van oordeel *"Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan niet beweerd worden dat verzoekers in staat zouden zijn op afdoende wijze te kunnen tussenkomen in de kosten."*

2.6. In het advies van de arts-adviseur kan worden gelezen, *"Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat er in Servië kinderartsen, kinderpsychologen en psychiaters beschikbaar zijn (zelfs psychiatrische behandeling voor PTSS). Risperidone en andere antipsychotica zijn in Servië ook beschikbaar"*. Hieruit kan worden afgeleid dat de arts-adviseur dit alles nodig acht voor de behandeling van de aandoening van R.R. in het land van herkomst. In het advies van de arts-adviseur wordt echter nergens een indicatie van de gemiddelde kostprijs van dit alles weergegeven. Ook de bronnen die de arts-adviseur geconsulteerd heeft voor het opstellen van zijn advies en die zich bevinden in het administratief dossier, bevatten geen indicatie van de gemiddelde kostprijs van een consultatie van een kinderarts, een kinderpsycholoog en een psychiater in Servië noch van de kostprijs aldaar van Risperidone en andere antipsychotica die R.R. als medicatie dient in te nemen. Nochtans moet *"In het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet [...] worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong en dat dit onderzoek geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, dient te gebeuren"* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc. nr. 51-2478/01, 35 en doc. nr. 51-2478/08, 9)".

2.7. Aangezien de verwerende partij geen indicatie geeft van de gemiddelde kostprijs van een consultatie van een kinderarts, een kinderpsycholoog en een psychiater in Servië noch van de kostprijs aldaar van Risperidone en andere antipsychotica die R.R. als medicatie dient in te nemen, kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat de verwerende partij is tekortgeschoten in de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust om in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet na te gaan of de benodigde zorgen en medicatie toegankelijk zijn. Verzoekers kunnen ook worden gevolgd in hun betoog dat door dit onzorgvuldig onderzoek, de verwerende partij dan ook niet kan beweren dat

verzoekers in staat zouden zijn op afdoende wijze tussen te komen in de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp voor hun zoon/broer.

2.8. De passage in het advies van de arts-adviseur, *“Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)”* volstaat niet om het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij te kunnen rechtvaardigen. Immers vereist artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals reeds gezegd dat onder meer *“moet worden onderzocht of er een (...) voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong en dat dit onderzoek geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, dient te gebeuren.”* Bovendien stelde de Grote Kamer van het EHRM in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 duidelijk dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de kost van medicatie en behandeling dient in ogenschouw te worden genomen in het kader van de verificatie van de toegankelijkheid van benodigde zorgen: *“The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State.(...) The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see Aswat, cited above, § 55, and Tatar, cited above, §§ 47-49) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see Karagoz v. France (dec.), no. 47531/99, 15 November 2001; N. v. the United Kingdom, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and E.O. v. Italy (dec.), cited above).”// Les autorités doivent aussi s’interroger sur la possibilité effective pour l’intéressé d’avoir accès à ces soins et équipements dans l’État de destination. À cet égard, la Cour rappelle qu’elle a déjà examiné l’accessibilité des soins (Aswat, précité, § 55, et Tatar, précité, §§ 47-49) et évoqué la prise en considération du coût des médicaments et traitements, l’existence d’un réseau social et familial, et la distance géographique pour accéder aux soins requis (Karagoz c. France (déc.), no 47531/99, 15 novembre 2001, N. c. Royaume-Uni, précité, §§ 34-41 et références citées, et E.O. c. Italie (déc.), précitée). § 190;”*

2.9. Ook de passage, *“Niets verhindert betrokkene en zijn familie derhalve om terug te keren. Het staat de familie van betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken”* in het advies van de arts-adviseur volstaat niet om het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij te kunnen rechtvaardigen. Zoals verzoekers terecht opmerken is het feit *“[d]at het IOM terugkerende Serviërs assisteert bij hun reïntegratie, [...] dienaangaande weinig relevant, aangezien geenszins is aangetoond dat verzoekers op het IOM beroep kunnen doen om toegang te krijgen tot medische zorgen zelf”*. De eerste passage in het advies van de arts-adviseur onmiddellijk na het kopje *“Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst”* bevat een algemene uiteenzetting die geen uitstaans heeft met het vereiste individuele onderzoek naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen en medicatie in het land van oorsprong. Deze volstaat derhalve evenmin om het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij te kunnen rechtvaardigen.

2.10. Het verweer in de nota kan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat immers niet in concreto in op de hierboven besproken kritiek van verzoekers. De verwerende partij kan zich niet dienstig op een algemene wijze verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en stellen dat ze niet anders kan dan dit advies te volgen. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers duidelijk worden gelezen, *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”* Indien de ambtenaar-geneesheer zoals in casu onzorgvuldig is bij het nagaan of de benodigde zorgen en medicatie voor de aandoening van R.R. toegankelijk zijn in Servië, dient de verwerende partij de ambtenaar-geneesheer erop te wijzen dat verder onderzoek naar de toegankelijkheid zich opdringt. Ten slotte is het in tegenstelling tot wat de verwerende partij opmerkt in haar nota niet aan verzoekers om aan te tonen dat de benodigde zorgen en medicatie voor de aandoening van R.R. niet toegankelijk zijn voor hen in Servië. De positieve plicht om aan te tonen dat de benodigde zorgen en medicatie

toegankelijk zijn in het land van oorsprong, komt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij toe, hierin bijgestaan door de ambtenaar-geneesheer.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. Daar de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie.

2.12. De Raad wijst er in deze op dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onverenigbaar zijn met dergelijk attest van immatriculatie, zodat deze bevelen minstens als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Verzoekers kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, is het aangewezen de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig gegeven werden of niet en of er sprake was van een gebonden bevoegdheid of niet (cf. RvV 23 oktober 2013, nr. 112.609, gewezen in Algemene Vergadering). Het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat is met een vernietiging van het bestreden bevel (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (c)). Hierbij kan worden opgemerkt dat niets de gemachtigde verhindert om opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partijen indien hij in voorkomend geval de op 4 oktober 2013 ingediende aanvraag opnieuw ongegrond verklaart.

2.13. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Deze bepaling werd in de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017 en luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”*

2.14. Huidige zaak valt niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de huidige verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 oktober 2013 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus ressorteert huidige zaak *ratione temporis* niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, wat deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

Ter terechtzitting werd het voormelde aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De verwerende partij laat gelden dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet een interpretatieve wetsbepaling is en dat dus als algemeen principe moet gelden dat hangende verblijfsaanvragen geen enkele invloed hebben op de verblijfsstatus. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt. Indien artikel 1/3 van de

Vreemdelingenwet als een interpretatieve wetsbepaling dient te worden beschouwd dient dit te blijken uit de redactie van de wetsbepaling of minstens uit de voorbereidende werken, quod non. Uit de parlementaire stukken (*Parl.St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2215/003, p.37*) blijkt wel dat de wetgever een einde heeft willen maken aan de bestaande rechtspraak waarbij automatisch het bevel om het grondgebied te verlaten komt te vervallen na het afleveren van een attest van immatriculatie (*“De wetgever maakt met deze bepaling een einde aan die praktijk”*), maar uit niets blijkt dat de wetgever een bepaald wetsartikel heeft willen interpreteren zoals dit bij aanneming had moeten worden geïnterpreteerd. Het betreft een nieuwe maatregel die de *“rationalisering beoogt van de maatregelen tot terugdrijving en verwijdering en de inperking van de misbruiken rond de dilatoire beroepen”* (*Parl.St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2215/003, p.37*). De Raad wijst er nog op dat de terugwerkende kracht die het gevolg is van een interpretatieve wetsbepaling gerechtvaardigd is in zoverre de geïnterpreteerde bepaling vanaf haar oorsprong redelijkerwijze niet anders kon worden begrepen dan is aangegeven in de interpretatieve bepaling. Wanneer dit niet het geval is, is de zogenoemde interpretatieve bepaling in werkelijkheid een zuiver retroactieve bepaling. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (cf. GwH 21 juni 2006, nr. 102/2006).

Aangezien de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer gehaald worden via een vernietiging, dient het tweede middel niet meer besproken te worden .

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten worden uit het rechtsverkeer gehaald via een vernietiging . Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de vijf beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA